

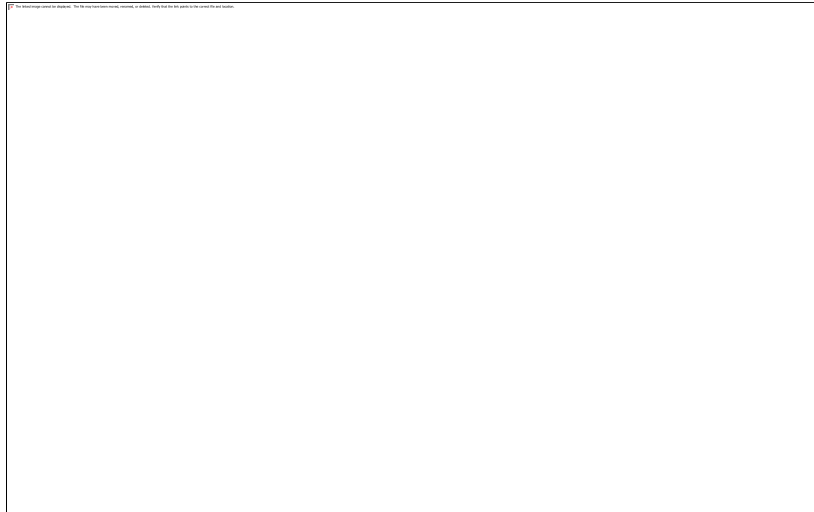
Cảm xúc về một chuyến đi

Reng... reng... reng... !

Chuông đồng hồ báo thức reo lên âm ĩ... đã đến giờ dậy rồi đây!

Sáng nay tôi phải dậy sớm hơn mọi hôm, vì hôm nay là ngày trọng đại - ngày tôi “xuất ngoại”. Nghe có vẻ oách nhỉ? “Xuất ngoại” cơ đấy!

Nhưng sáng nay tôi chẳng thấy “oách” chút nào, chỉ có sự hồi hộp, lo lắng thường trực trong bộ não vốn hay nghĩ ngợi mà thôi. Không biết mình qua đó có gặp phải vấn đề gì không nhỉ? Không biết qua bên đó có thi được không nhỉ? Không biết qua đó... Hàng vạn câu hỏi nổ ra trong đầu như có ai đó đang bắn pháo hoa vậy.

Có lẽ sẽ bớt lo lắng hơn nếu đây chỉ là một chuyến đi tham quan thông thường. Nhưng tôi đang chuẩn bị để đi dự thi “Dự án Kinh tế Cộng đồng”, nên...

“Lo lắng, hồi hộp là chuyện bình thường. Có ai lại không thấy hồi hộp trước một kỳ thi bao giờ”. Nhưng khi bước vào một kỳ thi lớn, một kỳ thi trên đất khách quê người thì làm sao mà không lo được chứ.

Nhớ lại khi bắt đầu tham gia “[Dự án Kinh tế Cộng đồng](#)”, tôi vô tư lắm. Mọi suy nghĩ thật đơn giản, đây chỉ là cơ hội để mình trau dồi kiến thức và khả năng ngoại ngữ thôi mà. Chính vì vậy mà dự án đầu tiên của chúng tôi đi theo hướng thực tế nhiều hơn. Tôi không nghĩ là dự án của mình sẽ được mọi người chú ý, chứ đừng nói đến chuyện tranh giải. Vì vậy khi được thông báo rằng chúng tôi đã vào vòng chung khảo, tôi thật sự bất ngờ. Và còn bất ngờ hơn khi tôi được chọn là người sẽ dự vòng Showcase tại Mỹ. “Minh ư? Sẽ đi Mỹ ư? Minh có đang mơ không?” Đó không phải là giấc mơ! Bằng chứng rõ ràng nhất, thực tế nhất là việc tôi đang đứng xếp hàng để làm thủ tục check-in tại Ga hàng không Quốc tế Tân Sơn Nhất.

Chuyến bay của chúng tôi mất gần 20 giờ đồng hồ và quá cảnh tại Đài Loan. Một chuyến bay dài! Nhưng điều tuyệt vời nhất khi lơ lửng trên không gần một ngày đêm là được nhìn thấy đường cong bề mặt Trái Đất ở xa phía chân trời. Đó là một trải nghiệm thú vị, cực kỳ thú vị.

Khi đặt chân lên đất người, cảm giác đầu tiên là lạnh. Chúng tôi đến nơi vào lúc 7 giờ tối, theo giờ địa phương, và ngoài trời lạnh khủng khiếp. Mặc dù đã sống 3 năm ở Đà Lạt, nhưng tôi vẫn không thể chịu được cái lạnh giá buốt của thành phố Seattle. Ước muốn đầu tiên của tôi là trở về ngay Việt Nam để tránh cái lạnh thấu xương đó. Nhưng sau vài ngày, tất cả chúng tôi đều đã thích nghi được với khí hậu và giờ giấc ở đây. Thật may vì điều đó!

Chúng tôi có 2 ngày để chuẩn bị cho vòng Showcase. Một thử thách lớn, vì đây là lần đầu tiên chúng tôi tham gia cuộc thi này. Chúng tôi vẫn chưa biết sẽ phải làm gì, sẽ chuẩn bị những gì, và trình bày dự án của mình như thế nào. Chúng tôi chỉ biết mình có một tấm bảng, và nhiệm vụ của chúng tôi là phải trình bày dự án của mình một cách súc tích nhất trên tấm bảng đó. Thế là tất cả chúng tôi bắt đầu trở tài họa sỹ.

Mọi dụng cụ chúng tôi đem từ quê nhà sang đều được đưa ra sử dụng hết công suất. Chúng tôi vừa thiết kế vừa thực hiện, tự đánh giá và tự sửa chữa. Mọi công đoạn đều được thực hiện với nỗ lực lớn nhất, để đảm bảo hoàn thành đúng tiến độ. Giấy màu, bút vẽ, ly giấy và chén giấy, thậm chí chúng tôi sử dụng cả dây dừa để trang trí nhằm tăng sự độc đáo cho dự án của mình. Tất cả được hoàn thành với sự tự hào của chúng tôi về tác phẩm đầu tay của mình.

Thế rồi cũng đến ngày thi. Nó giống như một hội chợ giới thiệu sản phẩm mới vậy. Mỗi dự án là một gian hàng, mỗi thành viên là một nhân viên Marketing. Chúng tôi đứng ngoài trời lạnh giá suốt 4 giờ đồng hồ để trình bày dự án đến với các vị giám khảo và các bạn sinh viên của Seattle Pacific. Rào cản về ngôn ngữ khiến chúng tôi khó có thể truyền tải được hết ý nghĩa của dự án đến với mọi người; nhưng chúng tôi vẫn vui vì mình đã cố gắng hết sức. Vẫn có rất đông khán giả quan tâm đến dự án của chúng tôi, những dự án đã vượt hơn 7000 dặm để đến với cuộc thi này.

Chúng tôi kết thúc ngày thi với sự mệt mỏi. Nhưng ai cũng thấy vui, ai cũng thấy tự hào vì mình đã làm với tất cả niềm hăng say, sự nhiệt tình của tuổi trẻ. Đối với tôi, đây sẽ là trải nghiệm không thể nào quên trong đời. Tôi đã được học cách viết một dự án kinh tế, được học cách trình bày dự án của mình bằng tiếng Anh, được chia sẻ kinh nghiệm học tập với nhiều người, và đặc biệt là tôi đã có thêm nhiều người bạn mới. Tuy không là người chiến thắng chung cuộc, nhưng chúng tôi vẫn là người chiến thắng - chiến thắng chính mình. Chúng tôi không còn là người của ngày hôm qua - những người chỉ biết vùi đầu vào sách vở, chúng tôi đã năng động hơn và biết quan tâm hơn đến các vấn đề của cộng đồng, của xã hội. Đó là điều lớn nhất, quan trọng nhất mà chúng tôi đã được học từ cuộc thi này, từ chuyến đi này. Nếu có thêm một cơ hội thứ hai, chúng tôi vẫn sẽ tiếp tục tham gia, để có thể học thêm được nhiều điều nữa, để có thể cống hiến được nhiều hơn nữa.

Lê Hữu Luật

(K14DLK, Khoa Du lịch - Đại học Duy Tân)